

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 27° | ΑΘΗΝΑΙ 15—31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1913 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1044

Η ΕΙΡΗΝΗ

Ειρήνη! Τὸ ἀτελείωτον ὄνειρον τῆς μάνας, ὁ βαθὺς πόθος τῆς συζύγου, ἡ γλυκερὰ ἐλπίς τῆς ἀδελφῆς, τὸ ἄστρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἠτένιζε πολὺ δικαίως ὁ θριαμβευτῆς στρατιώτης ἀλλὰ καὶ ὁ κουρασμένος, ὁ πολυβασανισμένος, ὁ ἀφανισμένος ἄνθρωπος, ἀνέτειλεν ἐπὶ τέλους.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἀφῆκε τὸ κράνος καὶ τὸ δόρυ καὶ μὲ τὸν κλάδον τῶρα τῆς εἰλαίας εἰς τὸ χέρι, περισσότερον γυναικα παρὰ θεά, περισσότερον φιλόανθρωπος παρὰ αἰμοχαρῆς, λησμονήσασα τοὺς στενοὺς δεσμούς της μὲ τὸν Ἄσπρον, ἀλλὰ καὶ φορτωμένη μὲ δάφνας καὶ στεφάνους μυρτιάς ἀναλαμβάνει τὸ εὐγενικὸν της ἔργον.

Ἡ εἰρήνη! Τὸ ὠραιότερον ἰδανικὸν τῶν σημερινῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἐξοχωτέρων πνευμάτων ἃς γίνῃ τῶρα καὶ τὸ ἰδικὸν μας σύμβολον. Ἄς γίνῃ ἡ γέφυρα ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὰ ὕψη, τὰ ὁποῖα ἠτένισεν ἡ μεγαλητέρα διάνοια τοῦ αἰῶνος, τὸ μέγα τοῦ Τολοτόη πνεῦμα.

Δὲν θὰ ἔχομεν πλέον ἀδελφὸς δούλους. Δὲν θὰ ἔχομεν πλέον ὄνειρα, τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ὁ δοξασμένος βασιλεὺς μας, οἱ ἥρωϊκοὶ ἄνδρες τῶν τελευταίων μας ἀγῶνων κατέρριψαν τὰ φρούρια καὶ ἔσπασαν τὰ σίδερα μὲ τὰ ὁποῖα τόσους τῶρα αἰῶνας ἦτον ἀλυσσοδεμένος ὁ Ἑλληνισμός.

Ἦνωμένοι καὶ ἀδελφωμένοι μὲ ἄλλους χριστιανικοὺς λαοὺς, ἀπαραίτητοι εἰς τὴν ἰσορροπίαν τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἰσχυρῶν, παράγων ἐκπολιτιστικὸς τῆς Ἀνατολῆς καὶ διὰ τὸ ἡ-

ρωϊκὸν παρὸν μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φωτεινὸν μας παρελθόν, ἠμποροῦμεν νὰ ἀτενίζωμεν ἡσυχοὶ πρὸς τὸ μέλλον ὡς ἔθνος καὶ ὡς φυλὴ.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς ἑνὸς μυθικοῦ στρατιώτου βασιλέως, ἑνὸς Κόδρου ἀφ' ἑνός, τὸν ὁποῖον ἐσεβάσθη τοῦ πολέμου ἡ φωτιὰ, καὶ ἡ μεγάλη ἐξ ἄλλου πολιτικῆ ἰδιοφυΐα ἑνὸς νεωτέρου Ἐπιμενίδου ἀνοιξαν νέους καὶ εὐρεῖς ὁρίζοντας εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Οἱ πολιτευταὶ μας, οἱ ὁποῖοι ἐπῆρξαν πάντοτε τίμοι πατριῶται, ἀλλ' ἐπνίγοντο μέσα εἰς τὰ στενὰ ὄρια τῆς χώρας θὰ ἀναπνεύσουν σήμερον, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὸν βαρὺν ἐπιβλήτην τοῦ τοπικισμοῦ. Τὰ γράμματα, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι θὰ ἀνακτήσουν τὴν παλαιάν των αἴγλην εἰς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, τὸ ἀπώτατον αὐτὸ κέντρον τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Χίος, τὸ μρωμένον νησί εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ πλανᾶται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν πνοήν τοῦ Ὀμήρου, ἡ Κρήτη ἡ παλαιὰ ἐστία ἑνὸς μεγάλου πολιτισμοῦ, ἡ πνευματικὴ κληρονομία ἐν γένει ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν θὰ δώσουν μίαν νέαν μεγάλην ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Μέσα εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐθνικὴν ἀνάστασιν, ἃς ἐνθυμούμεθα ὅλοι μὲ εὐγνωμοσύνην ἐκείνους ποῦ μὲ τὸν θῆνατόν των μᾶς ἐδημοῦργησαν τὴν σημερινὴν μεγάλην Ἑλλάδα. Σταυροὶ στεφανωμένοι ἀπὸ μύομαρον ἃς ἀνθίσουν εἰς τὰς αἱματοβορεγμένας ἐκτάσεις, σύμβολα τῆς μαρτυρικῆς αὐτοθυσίας των καὶ τῆς μεγάλης μας εὐγνωμοσύνης.

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

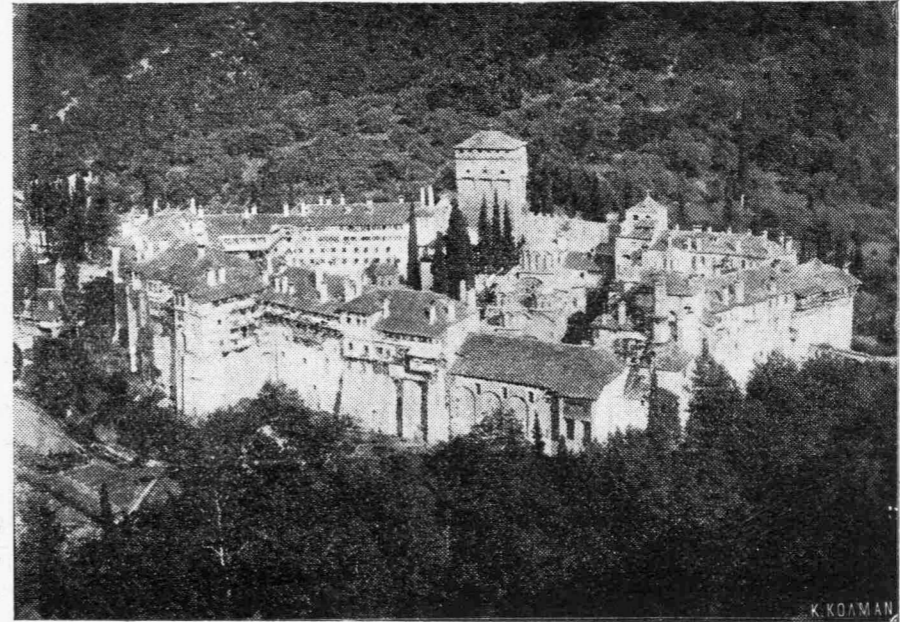
Τὴν ὀγδόην Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1898 συνεπληρώθησαν ἑκκτὸν ἔτη ἀφότου ἐγεννήθη ὁ Σολωμός. Τὴν σημαντικὴν ἐπέτειον χρέος εἶχε καὶ δικαίωμα νὰ ἐορτάσῃ ἡ Ἑλλάς μὲ ὕσση ἐπισημότητα εἶδαμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν νὰ πανηγυρίζουν αἱ πατρίδες τοῦ Κάλδερων, τοῦ Κάμοενος, τοῦ Τάσσου, τοῦ Σέλλεῦ, τοῦ Γιόκακι, τοῦ Ἰψεν, τοῦ Βολταίρου ἰωβιλικῆ γεννήσεων ἢ θανάτων ἢ ἄλλους ἀναλόγως περιβλέπτους σταθμούς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν ἀθανάτων ἐκείνων τέκνων. Ἀτυχῶς τὰ γεγονότα τὰ πληρώσαντα τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ οἱ ἐπικαλουθήσαντες ἔθνικοι σπαρχμοὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ προπαρασκευασθῇ δεόντως ἵνα ἀποτίσῃ τὸν ὀφειλόμενον φόρον πρὸς τὸν μέγαν ἀπόστολον τῆς ἐθνικῆς ιδέας, ὅστις ὑπῆρξεν ἐνταυτῷ καὶ τῆς ἀγνῆς ποιήσεως μέγας ὑποφῆτης. Τῶν συνεληθόντων πρὸς τοῦτο ἄλλοτε κατὰ πρωτοβουλίαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς»¹ καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ποιητοῦ Μιχαροῦ λογίων δημοσιογράφων καὶ ἐπιστημόνων δὲν κατέστη οὕτω δυνατὴ ἡ περαιτέρω συνεννόησις μεθ' ὅλην δὲ τὴν ἐπικινετὴν κίνησιν ἣτις παρετηρήθη εἰς τὴν γεῖθλιον νῆσον τοῦ ποιητοῦ, ὅπως μὴ παρέλθῃ ἀπρακτῆρητος ὅλας ἡ προσεγγίζουσα ἤδη ἐπέτειος, ἡ μόνη πράξις ἡ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρμόζουσα εἰς τὴν μνήμην ἐκείνου ἢ το ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐορτῆς εἰς τὸν ἐπόμενον χρόνον· διότι οὕτω μόνον δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀξίαν ἀπόδοσιν τῆς ὀφειλῆς πρὸς τὴν χρυσὴν ἡρωολάτρην Λύραν, ἡ ὁποία ἐθαυματούργησε παρὰ τὸ σιδηροῦν τυρρηννοκτόνον Εἶφος.

Ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ ποίησις, μεθ' ὅλον τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ὀχυμαστῶς ἐνίστε διήνυσεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος, δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὸ ἐπίζηλον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς ἀκμῆς, τὸ σφραγιζόμενον ἀπὸ τὴν τριπλῆν σφραγίδαν τῆς ποιικιλίας, τῆς δαψιλείας καὶ τῆς πρωτοτυπίας. Τὰ προϊόντα αὐτῆς καθόλου εἰπεῖν διακρίνει μίαν κάποιαν μονοτονίαν εὐρέσεως, μίαν κάποιαν πτωχεῖαν παραγωγῆς, καὶ ζωηρότερον τοῦ δέοντος ἐνίστε ἡ πρὸς ἀπομίμησιν προσπάθειαν. Ἄλλ' ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ ποίησις ἔχει τὸ ἐπίζηλον τοῦτο καὶ μέγα προσόν· εἶναι ταμεῖον φιλοπατρίας, καὶ δύναται καταλλήλως μεταδιδομένη καὶ χρησιμοποιουμένη νὰ καταστῇ εἰς ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων παραγόντων τῆς Ἑ-

(1) Τοῦ Γ. Δροσίνη

θνικῆς Ἀγωγῆς. Τὴν ἐγέννησε τὸ πύρινον φίλημα, τὸ ὁποῖον ἀντήλλαξαν ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐλευθερίας. Ἦνδρώθη ὑπὸ τοὺς κρότους καὶ τὰς φλόγας τοῦ ἀνατιναζομένου Μεσολογίου, καὶ τοῦ δαυλοῦ τοῦ Κανάρη. Καὶ αἱ πρῶται αὐτῆς ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν ἔκτοτε ἀλησμόνητοι. Ἐστάθη ἔκτοτε μὲ ὀφθαλμούς προσηλωμένους πρὸς τὴν θριαμβευτικῶς ἀγωνιζομένην πατρίδα· ἐφιλοδόξησεν ἔκτοτε τῆς πατρίδος ταύτης νὰ ἐξάρῃ τὸ ὑπέροχον καὶ τὸ σεπτὸν, ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἐθνῶν, καὶ εἴτε παιδικῶς ψελλίζουσα, εἴτε ἀνδρικώτερον φθεγγομένη, παρέμεινε κατ' οὐσίαν ποιήσις ἡρωικῆ.

Ἡ ποίησις αὕτη, διὰ τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τῆς ἐθελοθυσίας, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἐνεργείας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμπνέεται καὶ τὰ ὁποῖα ἐμπνέει, εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἠθοπλαστικῆ, καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς πιστὴ ὑπηρέτης. Ὡς πρὸς τοῦτο θὰ ἡδύνατο εὐλόγως νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχει τῆς ἀθανάτου ποιήσεως τῶν ἀρχαίων. Δυστυχῶς ἡ ὁμοιότης αὕτη εἶναι ὅλας ἐξωτερικῆ, μεθ' ὅλας τὰς ὀχυμαστὰς πολλακίς ἀναλογίας ἃς εὐρίσκομεν ὁσάκις ἐπισταμένως παραβάλλομεν τὰ πλαστικώτατα ἔργα τῆς ἀρχαίας Μούσης πρὸς τοὺς ἀπεριτέχνους στίχους τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν· νομίζει τις ἡ ψυχὴ τῶν Ὀμηρῶν καὶ τῶν Αἰσχύλων λαμβάνει ὑπὸ τὰ κλέφτικα τραγούδια καὶ τὰ μοιρολόγια μας, ὡς ἐνόμιζεν ὁ Ἀμερικανὸς διηγηματογράφος ὅτι ἔβλεπε μέγα εἰς τὰ μάτια τῆς ζωντανῆς τὴν ψυχὴν τῆς νεκρῆς γυναικὸς του. Ἄλλ' εἰς τὰ ποιητικὰ ἔργα τῶν λογίων εἴτε τῆς καθαρειούσης εἴτε τῆς δημοτικῆς, τὰ ὁποῖα κυριώτερον ἐνταῦθα ὑπονοοῦμεν, ἡ ἐμφάνισις αὕτη σπανιώτερον καὶ ἐξαιρετικώτερον ἀπαντᾷ. Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τούτων εἶναι πλούσια μὲν εἰς φιλοπατριάν, ἀλλὰ πτωχότατα εἰς ποίησιν, τινὰ δὲ ἐξ ὀλοκλήρου ἐστερημένα ταύτης. Ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος ἐπιγραμματικῶς ποτε ἐχαρκτήρισε τὴν Μοῦσαν τοῦ Βαλαωρίτου, γράψας περὶ αὐτοῦ ὅτι εἰσήγαγε τὴν φιλοπατριάν εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν ποίησιν εἰς τὴν φιλοπατριάν. Ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος θὰ ἡδύνατο ὡς ἄριστα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης νεοελληνικῆς παραγωγῆς, εἰς ὅ,τι αὕτη ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ σπουδαιότερον ἢ δημοτικώτερον ἐν τῷ ἐμμέτρῳ λόγῳ. Ἄλλ' ὅσον ἀκόπως ἐπιτυγχάνεται ἡ εἰσαγωγὴ τῆς φιλοπατρίας εἰς τὴν ποίησιν, τόσον ἀφ' ἑτέρου καὶ δυσυπερβλήτων δυσχερειῶν πρόξενος καθίσταται ἡ ἀντίθετος προσπάθεια. Οἱ λόγοι τῆς δυσχερείας ταύτης, ἀπορρέοντες κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ὠραίου, εἶνε ἀντικείμενον αἰσθη-

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ἡ Σερβικὴ Μονὴ τοῦ Χιλιανδρίου εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεγράφη τὸ ἐνωτικὸν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ψήφισμα.

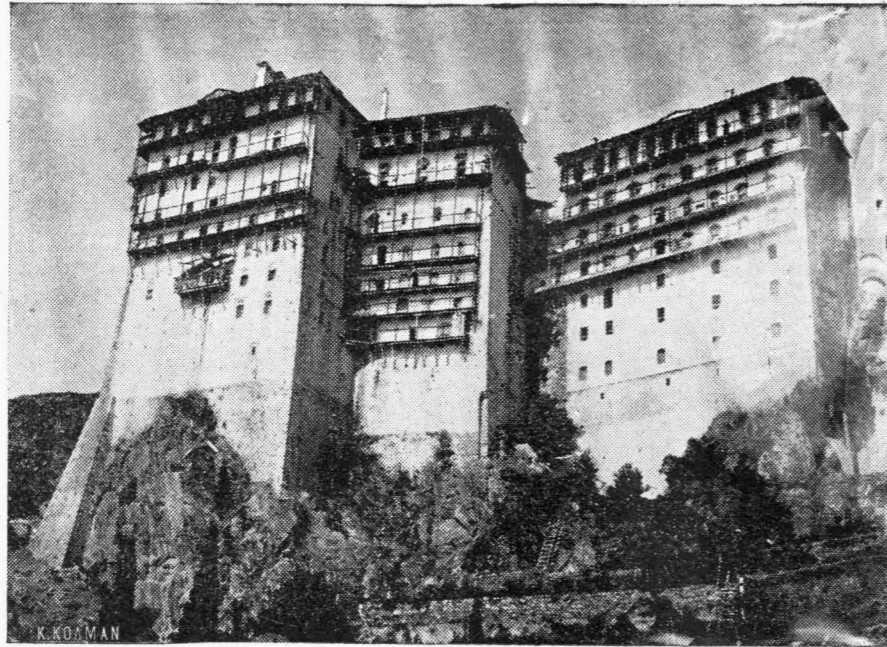
τικῶν ἐρευνῶν, αἱ ὁποῖαι διαφεύγουν τὰ ὄρια τοῦ παρόντος ἀρθροῦ. Τοῦτο μόνον πρέπει νὰ λεχθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ πατριωτικὴ ποίησις περιέχει εἰς τοὺς κόλπους της ἐν ταυτῷ τὰ ἄριστα καὶ τὰ χείριστα τῶν ἔργων, τὰς ἰσχυροτάτας ἐμπνεύσεις καὶ τὰς μᾶλλον κενολόγους συλλήψεις· ὅτι τὸ μέγα πλῆθος τῶν δημοσιευθέντων παρ' ἡμῶν πατριωτικῶν ποιημάτων εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογον πρὸς τὴν δόσιν τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως τὴν ἐντὸς αὐτῶν ὑπάρχουσαν· ὅτι μόνον ποιηταὶ κατορθώσαντες νὰ συμβιβῶσιν τὰς δυσκολοσυμβιβαστοὺς ἀξιώσεις τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς τέχνης, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἀρμονίας ὑπῆρξαν οἱ στροφέντες εὐθὺ πρὸς τὸν λόν καὶ μορφώσαντες τὴν γλώσσαν των ἀπὸ τὴν γλώσσαν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀρχαιοζήλως νομοθετοῦντας τὰ τῆς γλώσσας συναδέλφους των· καὶ τέλος ὅτι τὸ μέγα καὶ ἀπράξιμιλλον ὑπόδειγμα τοῦ συμβιβασμοῦ τούτου παρέχει πρὸς ἡμᾶς ὁ Σολωμός.

Τριῶν μεγάλων ἐθνοπλαστικῶν ιδεῶν λαμπρὰ ἐνσάρκωσις εἶναι ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ. Τῆς ιδέας τῆς πατρίδος, τῆς ιδέας τοῦ ὠραίου, τῆς ιδέας τῆς γλώσσας.

Κοινοτοπίαν ἀναξίαν καὶ συζητήσεως ἀπο-

τελεῖ τὸ ὅτι ἔθνος τι ἀδυνατεῖ καὶ νὰ μεγαλυθῇ καὶ νὰ ζήσῃ, μὴ κατέχον τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον εἶνε εἰς ἔθνος τι νὰ στηρίξῃ ἐς αἰεὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ καὶ τὴν ζωὴν ἐπὶ θεμελίων ἀδιασείστων, ἐπὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὁ Σέλλεῦ ἀποκαλεῖ «κρυστάλλινα βάρθρα τοῦ λόγου», ἂν δὲν θεμελιώσῃ ταῦτα ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Σίλλερ ἐβάπτισεν ὀνομάσας «καλαισθητικὴν ἀγωγήν», ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθάνεσθαι, νοεῖν καὶ ἀπολαμβάνειν τὸ πλαστικὸν καὶ τὸ ἠθικὸν κάλλος, τὴν θείαν ὠραϊότητα τὴν λαμβάνουσαν καὶ ἀποκαλυπτομένην εἰς τῆς φύσεως καὶ εἰς τοῦ πνεύματος τὰ ἔργα. Ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ καλαισθησις ἀδύνατον ἐπίσης εἶναι νὰ προκόψουν, νὰ εἰσδύσουν βαθέως εἰς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν ἄνευ τοῦ ὀργάνου γλώσσας «δροσερῆς καὶ ζωοπρόχου ὑψημένης ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Κουρτίου, μνημονεύοντος τὴν παρ' ἡμῶν κατάστασιν τῆς γλώσσας. Ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ μάχεται διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος, μάχεται διὰ τὴν θεοποίησιν τοῦ ὠραίου, μάχεται διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἐθνικῆς, ὡς τὴν ἀντιλαμβάνεται, γλώσσας.

Ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ ἀπὸ τοῦ ἀποσπά-

Ἡ γραφικωτάτη ἱερὰ μονὴ Σίμωνος Πέτρου ἐνσφηνωμένη ἐπὶ ἀποτόμου ἀκρωρείας τοῦ ἱεροῦ βουνοῦ

Ἡ ΕΠΙΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ

Β'.

Ἡ παιδαγωγικὴ ἀξία τῆς ἐπιβολῆς ἀνεγνωρίσθη πρὸ τριάντα ἐτῶν καὶ ἀπὸ ἐπισήμων ἰατροῦς καὶ ἀπὸ μεγάλους παιδαγωγούς, οἱ ὅποιοι ἐβεβαίωσαν ὅτι ὁ σπουδαιότερος μοχλὸς τῆς ἀνατροφῆς εἶναι ἡ ἐπιβολή, ἀρκεῖ νὰ ἐξασκηθῆται ἐπὶ καλοῦ καὶ διὰ τῶν βιβλίων καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος. Ὁ Froumuer ὁ μέγας ὑπνωτιστὴς εἰς τὸ περὶ ὑπνωτισμοῦ ἔργον του ἐκφράζει τὴν κατάπληξίν του διότι γονεῖς καὶ σχολεῖον δὲν δίδουν τὴν ἀπαιτούμενην σημασίαν εἰς τὴν μορφωτικὴν δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς. Σήμερον, λέγει, ποῦ ἀρχίζου νὰ σέβωνται τὴν ζωὴν καὶ τὴν προσωπικότητα τῶν παιδιῶν, ἀναγνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀνατροφή δὲν σκοπεῖ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ὑπακοήν, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀναπτύξῃ ἀπλῶς τὴν μνήμην των, ἀλλὰ περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ψυχικοῦ μηχανισμοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς ζωϊκοὺς νόμους, σήμερον πρέπει νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ἀφοῦ οἱ μεγάλοι εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν ὑφίστανται τὴν ἐπιβολὴν τοῦ περιβάλλοντος, τὰ παιδιὰ ὡς πλέον εὐαίσθητα ζοῦν καὶ ἀναπτύσσονται ἐντελῶς διὰ τῆς ἐπιβολῆς καλῶς ἢ κακῶς ἀδιάφορον. Ἡ παιδαγωγικὴ

λοιπὸν ἐπιβολὴ εἶναι διττῶς ὠφέλιμος, διότι ἀσκοῦσα μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ παιδιοῦ, ἐμποδίζει συγχρόνως ἄλλας ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροάς, ἀφοῦ τὸ παιδί ἀποδέχεται ἀδιακρίτως ὅλας τὰς ἰδέας ποῦ τοῦ μεταδίδομεν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὰς ἐξακριβώσῃ ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς ἐκτιμῆσῃ κατὰ τὴν ἀξίαν των. Ὅταν τοῦ λέγωμεν : αὐτὸ εἶναι καλὸν καὶ ἐκεῖνο ὄχι, αὐτὸ θὰ κάμῃς ἢ ἐκεῖνο δὲν θὰ κάμῃς, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐπιβολή. Ἀργότερα τὸ παιδί παθαίνει αὐτοῦποβολήν, ἡ ὁποία διαρκεῖ περισσότερον, διότι ἔχει περισσότεραν πεποίθησιν εἰς τὴν ἰδίαν του ἀντίληψιν, παρὰ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἄλλων.

Οἱ γονεῖς λοιπὸν καὶ τὸ σχολεῖον πρέπει πρὸ παντὸς νὰ κατορθώσουν νὰ ἐλκύσουν τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ παιδιοῦ, νὰ εἶνε δὲ καὶ τελείως ἐκλεκτικοὶ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις, τὰς γνωριμίας καὶ τὰς φιλίας του, ἀκόμη καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα, παίγνια, βιβλία ἢ χειροτεχνήματα, μὲ τὰ ὅποια ἀσχολεῖται. Τὰ ἔργα τέχνης ἐξασκοῦν μεγάλην ἐπιβολὴν εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν. Καὶ ὁ Pavuer ἔχει ἀπολύτως δίκαιον ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ αἰσθητικὴ ἔχει τὴν θέσιν τῆς εἰς τὰ δωμάτια τῶν μικρῶν, ὅσον καὶ εἰς τὰ σχολεῖα. Δυστυχῶς οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐκεῖ ἐγείνεν ἀκόμη τίποτε καὶ τόσον οἱ εἰκονογραφημένοι πίνακες τῶν σχο-

Ὁ ἐπικὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, τοῦ ὁποίου τὸν πρὸς τὸν στρατὸν καὶ στόλον διάγγελμα, ἀποτελεῖ τὴν κατακλεῖδα τοῦ μεγάλου ἔργου του, ὡς ἐλευθερωτοῦ στρατηλάτου.

ευτυχισμένες. δὲν ἔχουν δι' αὐτὰ καμία ἀνησυχία. Μὴν ἔχης τῆς ἀνόητες ἰδέες τοῦ χρώματος τῆς ευαίσθησας.

Ἦτον ἀληθινὰ ὠραῖο τὸ κορίτσι ποῦ ἔμοιαζε τὸ βυσσινὶ τριαντάφυλλο, ἀνεπτυγμένο τελείως, μὲ τὸ γέλοιο του τὸ κρυστάλλινο ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ γερὰ ὠραία στήθη, μὲ τὰ σπιθοβόλα μαῦρα μάτια του, μὲ τὰ ὠραῖα του κατάμαυρα στιλπνὰ μαλλιά, ποῦ κατέβαιναν χαμηλὰ ἀπὸ τὴ μέση του, πλεγμένα εἰς δύο χονδρὲς πλεξίδες. Μὲ τὰ δέκα πέντε τέλος χρόνια τῆς εἰσῆρχετο ὡς κατακτητῆς εἰς τὴν ζωὴ, ὅλη εὐθυμία καὶ χαρὰ γεμάτη καὶ ἐσκόρπιζεν ὀλίγη φαιδρότητα εἰς τὸ μελγκολικό ἀριστοκρατικὸ σπίτι, ὡσάκως ἐπήγαινε καὶ ἐπήγαινε συχνά, διότι ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιὰ τὴν θερμὴ καὶ ζωντανὴ τὴν χλωμὴ τῆς φιλινάδα. Ἀγάπησε καὶ τὴν ἄλλη, ποῦ ἐσυμβόλιζε τὴν ἀπριλιὰτικὴν ποίησιν ἀλλ' ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν τριῶν ἦτο τὸ συμπαθητικὸ, τὸ χλωμὸ, τὸ εὐγενικὸ κορίτσι μὲ τὸ ὠραῖο, κεφαλάκι ποῦ ἐστεφάνωναν ἡ ξανθὲς του πλεξίδες, καὶ τὰ μάτια του τὰ γεμάτα ἀνησυχία.

Ὅλος ὁ χειμῶνας ἐπέρασσε, καὶ ἡ χλωμὴ παιδοῦλα κάθε ἡμέραν χλωμῶναιε περισσότερο ἕως ὅτου ἔνα σάββατο, τὸ πρῶτο τῆς μεγάλης σαρακοστής ὅταν μὲν ἀρχίζει καὶ μυρίζει ἡ ἀνοιξίς, ἔκλινε τελειωτικὰ στὴ γλυκερὰ ἀγκαλιὰ τῆς πονεμένης, τῆς ἀπαρηγόρητης μανούλας του, γιὰ νὰ μὴν ἀνασηκωθῆ πλέον.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μία κρυσθὴ ἡμέρα ποῦ ὁ βορρῆς ἐφυσσοῦσε ἀγρια τὸ χλωμὸ κοριτσακί ἐκηδεύετο. Τὸ βυσσινὶ τριαντάφυλλο, ἡ κόρη μὲ τὰ κατακόκκινα μάγουλα, τὸ ἔκλαψε, τὸ ἔκλαψε, τὸ ἐλυπήθη μὲ τὴν καρδιὰ τῆς ἦτο ἡ πρώτη τῆς λύπη ὁ πρῶτος τῆς χωρισμός... Ἦτον ὅμως καὶ νένω ῥεώτατο μὲν δέκα πέντε χρόνων καὶ ἡ ἡλικία αὐτὴ ξεχνᾷ γρήγορα. Ἐπειτα ἡ ζωὴ, ἦτο γι' αὐτὴ τόσο ὠραία. Ὅπου ἐφάνετο ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν, παντοῦ τὴν ἐχαίροντο παντοῦ τὴν ἐθαύμαζαν ἔζησε τρία τέσσαρα ἀκόμη χρόνια ευτυχισμένη μέσα στὴ λατρεία τῶν ἰδικῶν τῆς ποῦ τὴν εἶχανε καμαρί. Σὲ κάθε τῆς χαρὰ καὶ ἀπόλαυσι ἐνθυμεῖτο μὲ πόνο τὴν πεθαμένη, τὸ χλωμὸ τριαντάφυλλο. Τὴν ἄλλην τὴν εἶχε χάσει, γιὰτὶ ἡ ζωὴ μὲ τὰς περιπετείας τῆς τὰς εἶχε χωρίσει. Μία πρωτοχρονιὰ εἶδε στὴν ἐφημερίδα, ὅτι καὶ ἐκεῖνη ἀπέθανε.

—Καῦμένες φιλινάδες μου. εἶπε, καῦμένα παιδικὰ μου χρόνια! Παλιὰς μου ἀγάπες! ἐχαθήκατε; Καὶ ἔκλαψε καὶ πάλι... Ἄλλα καὶ πάλι ξέχασε καὶ ρίχθηκε μὲ νένω ὄνειρα

εἰς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Ὅταν ἔξαφνα μαῦρη καταιγὶς ἔπεσε σκληρὰ ἐπάνω του ἐσκοτίνισαν ὅλα γύρω του καὶ τοῦ ἐσάρωσε αὐτὴ τὴν φορὰ ὅλες του τῆς ἀγάπες, τοῦ ἐπήρε ὅλα του τὰ χάρδια, τὸ ἄφησε ὀφρατὸ μὲν εἰς τὰς ἐκκοσι χρόνια... Ἐπάλαισε τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι, ποῦ ἀρχισε νὰ χλωμαίνη καὶ αὐτὸ, μέσα εἰς τὴν ἐρήμωσι τοῦ σπιτιοῦ, μέσα εἰς τὸ χωρὶς ἤλιο περιβόλι τῆς ζωῆς ὅλο ἀγάπη καὶ αὐτοθυσία. Ἐπάλαισε χρόνους πολλοὺς . . . πολλοὺς κρατῶντας κλεισμένα μέσα του τοὺς πόνους καὶ τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς του χωρὶς ποτὲ κανεὶς νὰ μπόρῃ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ ἰδῆ τί ἐγίνετο μέσα ἐκεῖ . . .

Καὶ τώρα ὕστερα ἀπὸ χρόνια στερημένης ἀπ' ὅ,τι ζεσταίνει τὴν ψυχὴ ἀντλεῖ τὴν ἀθλία του ζωὴ ἀπὸ τὸ ὀλίγο θολὸ νερὸ ποῦ μένει εἰς τὸ βάθος τοῦ ραγιμένου ποτηριοῦ, ἕπου βυθίζεται ὁ ριχνός του μίσχος. Τὰ ὠραῖα του φύλλα σκεπάζει μούχλα καὶ τὰ θελοῦδένια του πέταλλα ἀνοικτὰ γεμμένα πρὸς τὰ ἔξω εἶσαι ἐτοιμα νὰ φυλορροήσουν.

Καὶ ἐνθυμεῖται καὶ μονολογεῖ μὲ πόνο:
— Ἄχ τί ευτυχισμένα τὰ συντροφάκια τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ποῦ ἀπέθαναν, ἕπως ἔζησαν τὴν σύντομον ζωὴν τοὺς μέσα στὴ θέρμη τῆς ἀγάπης κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς γύρω τοὺς στοργῆς.

Ἀγαπημένα χέρια τοὺς ἔκλεισαν τὰ μάτια, καὶ τὰ βάλεν ἤσυχά, ναουρισμένα νὰ κοιμηθοῦν...

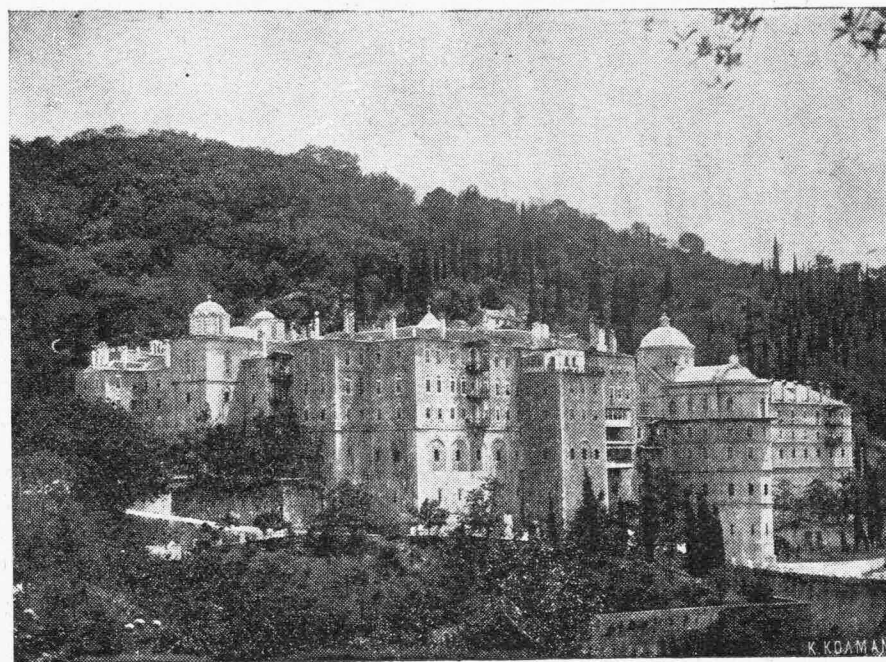
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΤΣΥΦΟΥ

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εἰς μίαν ὠραίαν καὶ ἡλιόλουστον villa τῶν Πατησίων, μὲ ἀπέραντον κήπον καὶ ἀπλετον ἥλιον ἰδρύθη Ἄναρρωτήριον Παιδῶν. Ἐῖτε διὰ παιδιὰ εὐπαθῆ καὶ ἀδύνατα ἔχοντα ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρος, εἴτε δι' οἰκογενείας, αἱ ὅποιαι δι' ἀγνωστὰν νοσηλευτικῶν γνώσεων ἀδυνατοῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τοὺς ἔρους τῆς διατητικῆς καὶ τῆς νοσηλείας τῶν μικρῶν, εἴτε διὰ τὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, αἱ ὅποιαι ἀδυνατοῦν νὰ περιποιηθοῦν παιδιὰ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τὸ ἐν λόγῳ ἀναρρωτήριον ἀποβαίνει εὐεργετικόν, ἀφοῦ ἀποκλείει αὐστηρῶς παιδιὰ πάσχοντα ἀπὸ μεταδοτικὰ νοσήματα. Οἱ θεράποντες ἰατροὶ ἐκάστου παιδιοῦ θὰ παρακολουθοῦν τὴν ἐν τῷ ἀναρρωτήριῳ συνεχιζομένην θεραπείαν.

Ἡ ἀναλαμβάνουσα τὴν διεύθυνσιν τῆς Κλινικῆς, κυρία ἀνωτέρως μορφώσεως καὶ μητέρα παιδῶν στοργικῆ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν τῆς εὐδοκίμησως τοῦ ὑπὲρ τῆς υγείας τῶν μικρῶν νεοσυστάτου ἰδρύματος, τὸ ὅποιον θὰ λειτουργήσῃ ὑπὸ τοὺς αὐστηροὺς ἔρους τῆς νεωτέρας διατητικῆς.

Πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρέχεται εἴτε ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν, ὅδός Πατησίων, ἀπέναντι Κλωναρίδου, εἴτε καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν.

Ἡ βουλγαρικὴ μονὴ τοῦ Ζωγράφου ὑπογράψασα καὶ αὐτὴ τὸ ἐνωτικὸν ψήφισμα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γυναικεῖος θορίαμβος ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἡ ἐκλογή τῆς δος Cortie ἐκ Βιέννης ὡς πρόεδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συμβουλίου. Εἰς τὴν ἐκλογήν τῆς ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ ἐμπορικοὶ σύνδεσμοι τῆς Αὐστριακῆς πρωτεύουσας, ἐξελέγη δὲ σχεδὸν παμψηφεί, ἀφοῦ μόνον δύο ψήφους δὲν ἔλαβε.

Ἡ γυναικεῖα ψῆφος εἰς τὴν Ὁλλανδίαν ἐξητήθη ἐπισημῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν βασιλίσσαν Βιλελμίναν εἰς τὸν ἐναρκτήριον λόγον τῆς τῆς Ὁλλανδικῆς Βουλῆς. Εἰς αὐτὸν ἡ βασιλίσσα ἀναγγέλλει τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, ὅπως δι' αὐτῆς θεσπισθῆ τὸ δικαίωμα τῆς παροχῆς ψήφου εἰς τοὺς παρήλικας, εἰς τοὺς πλείστους τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται, καθὼς καὶ εἰς τὰς γυναῖκας.

Εἰς τὴν Φινλανδίαν κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς ἐξελέγησαν βουλευταὶ γυναῖκες 21. Ἐξ αὐτῶν 4 ἀνήκουν εἰς τὸ Σοιηδικὸν κόμμα. 2 εἰς τὸ Νεοφινλανδικὸν 2 εἰς τὸ παλαιοφινλανδικὸν καὶ 13 εἰς τὸ σοσιαλιστικόν.

Εἰς τὴν Νορβηγίαν πάλιν διορίσθη τελευταίως μία γυναῖκα πρόεδρος δικαστηρίου. Ἡ νέα δικαστὴς κ. Ruth Soreuson de Hausmerfest εἶναι ἡ πρώτη ἧτις καταλαμβάνει τοιοῦτον ἀξίωμα εἰς τὸν κόσμον. Κόρη τοῦ ἀστόρου Malthe Soreuson ἐγεννήθη εἰς Rokeu τὸ 1877, εἰσηλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸ 1895 καὶ κατὰ τὸ 1900 ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν πτυχίον τῆς εἰς τὴν Νομικὴν, τὸ 1907 διορίσθη εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν εἰς Χριστιανίαν, ἐκεῖθεν δὲ μετετέθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὡς πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ συζύγου τῆς, πόλιν Hammerfest, τὴν βορειοτέρην πόλιν τοῦ κόσμου.

Αἱ γυναῖκες τῆς Τουρκίας ἤρχισαν καὶ αὐ-

ταὶ νὰ ἐξεγείρονται. Ἡ Χαλιδὲ χανοῦμ, γυναῖκα ἀνωτέρως μορφώσεως ἵδρυσε σωματεῖον διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν μουσουλμανίδων γυναικῶν.

Ἡ ΠΡΟΟΔΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ

Ἡ Πρόοδος προσδεύει. Ἡ Πρόοδος μεγαλώνει. Ἡ Πρόοδος ἀπλώνεται καὶ σιγὰ-σιγὰ, ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν, καταλαμβάνει τὴν Ἑλλάδα ὅχι τῶν πόλεων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν χωριῶν καὶ τῶν νησιῶν, τὴν Ἑλλάδα τὴν πρωτογενῆ ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ πλέον ἀγνήν, πλέον πρωτότυπον, πλέον φυσικὴν.

Πρόκειται περὶ τῆς Προόδου, ὅχι τῆς ἀφηρημένης λέξεως, ποῦ συχνὰ δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ τοῦ σωματείου ποῦ ἵδρυσσε καὶ ἐθεμελίωσε πρὸ χρόνων ἡ μοναδικὴ καλλιτέγνης καὶ ἐμπνευσμένη πκτριῶτις κ. Ἄννα Παπαδοπούλου καὶ τοῦ ὁποίου προεδρεύει σήμερον ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη, ἡ ὁποία μετεμφυχοῦται εἰς τὸ ἔργον τῆς Προόδου εἰς τὸ πλέον μυθικὸν πρόσωπον τῶν θαυματουργῶν πριγκηπισσῶν τοῦ παρχαμυθιοῦ.

Χθὲς ἡ Πρόοδος ἐώρτασε τὰ ἐγκαινία τοῦ νέου τῆς καταστήματος. Ἀπὸ τὸ μικρὸν μαγαζάκι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, εἰς τὸ ὅποιον ἕως τώρα ἦτο στριμωγμένη ἡ πολύπλοκος καὶ ὠραία ἐργασία τῶσων Ἑλληνίδων, ἡ Πρόοδος ἔκαμαν ἕνα ἕλμα μικρὸν, μὲν ὀλί-

γων βημάτων, και εύρεθη εις ένα μεγάλο, εύρυν και ώρξιν κατάστημα, πάντοτε εις τόν ίδιον δρόμον, πάντοτε εις τόν ίδιον κέντρον τής κοσμικής κινήσεως, στολισμός και κόσμος πολύτιμος τής Έλληνικής βιοτεχνίας και τής εμφύτου εις τήν Έλληνίδα άριστοτεχνικής δεξιότητος.

Η δεξιότης αυτή και η καλαισθησία ή μοναδική εις σχέδια, εις συνδυασμούς χρωμάτων, εις φυσικήν άπλότητα, εις γραμμάς που μάς μεταφέρουν εις δοξασμένους παλαιούς χρόνους όπως εκτίθεται εις τής βιτρίνες και άπλώνεται εις τους τοίχους και ένδύει κοιλίες, περιλαμβάνει τήν Έλλάδα όλων των αιώνων και όλων των εποχών.

Αρχίζει από τήν σημερινήν άκόμη, από τās τάξεις των ήρωικών μητέρων και γυναικών των χωρικών και των ευζώνων μας που νικούν και αυτά και θριαμβεύουν εις τήν ώρξιν και ειρηνικήν νίκην τής εργασίας. Μιας εργασίας που είμπορεί να όνομασθῆ έθνική, διότι δίδει και αυτή τόν μέτρον τής συνοχής του Έλληνισμού όλων των εποχών, όπως στρέφεται προς τόν παρελθόν και παίρνει από αυτό τās στοιχειάς τής ώρξινότητας δώρον κληρονομικών. αυτόφους εις τόν Έλληνικόν πνεύμα και τήν Έλληνικήν ψυχήν.

Η εργασία αυτή είνε και ή πλέον αξιοθαύμαστος, διότι έρχεται από τάξεις έντελώς χωρικής έντελώς πρωτογενούς άκόμη μορφώσεως και αισθητικής αντίληψεως. Ηξεύραμεν βέβαια όλοι ότι ή χωρική μας και ή νησιώτισσα έκεντούσε τās φορέματά της και έπλεκε νταντέλλες διά τās προικιά της μαθήτρια εις τās έργα αυτά ή κόρη τής μάνας και ή μάνα τής γρηξ κυρούλας.

Αλλά δεν ήξεύραμεν ότι με μικράν μόνον βοήθειαν με μικράν υπόδειξιν, ή νταντέλλα αυτή και τόν κέντημα θά έπερνούσαν όλες τής περίφημες νταντέλλες και τās όνομαστά του κόσμου κεντήματα. Ωστε να ώχριοϋν εμπρός των αι παμπάλαικι γυναικεία βιομηχανία τής Βενετίας και των Βρυξελλών και των Μαλίν και των Άλκων, που τιμώνται όσον και οι πολύτιμοι λίθοι, όσον και τās παλαιότερα μαργαριτάρια, τίτλοι άληθινοί ευγενείς και εκλεκτικότητες, όταν εκτίθενται ως προικες ή προσφέρονται ως νυμφικά δώρα.

K. PAPPEN

Η ΜΟΔΑ

Επανάστασις από άκρου εις άκρον. Τό άπλουσ φόρεμα, που παρακολουθούσε τόν ήσυχον και άρμονικόν τήν σωματικήν

γραμμήν δεν είναι πλέον τής μόδας. Η τιλουέττ ή λεπτή, ή εύκαμπτη, ή λιγερή, που ήτο τόν όνειρον και τόν ιδανικόν κάθε γυναικός εκθρονίζεται. Η χονδρές κυρίες θς πανηγυρίζουν, θς χαροϋν. Δεν θά υποφέρουν πλέον τόν μαρτύριον να περισφίγγουν τās σάρκας των μέσα εις τους ίσιους κορσέδες, άλλ' ούτε να μεταφέρουν τήν κοιλιά των εις τόν στομάχι διά να τήν κρύπτουν κάπως. Η κοιλιά έγεινε τής μόδας πάλιν, καθως και αι στρογγυλαί λαγόνες και έν γενει αι διάφοροι σωματικά στρογγυλότητες. Όσες είχαν κατορθώσει να αδυνατήσουν, διά να ανταποκριθόν εις τήν μόδαν τής λεπτής κομψότητος, κάθε γυναίκα που δεν έτρωγε και δεν έπινε διά να φθάσει εις τόν αποτέλεσμα αυτό, θς άρχιση έλεύθερα να καλοτρώγη και να κλοπίνη. Είσερχόμεθα εις μίαν περίοδον πολυ ύλιστικήν, πολυ πεζήν. Τόν βασίλειον των χονδρών άνακτά τās παλαιά του δικαιώματα, και κάθε αδύνατη γυναίκα δεν θά λέγεται πλέον λεπτή και ιδανική, αλλά κοκαλιάρικα.

Αλλά ή μόδα έπρόβλεψε και δι' αυτές. Κάθε θεότης που θέλει να επιβλυθῆ εις μεγαλύτερον αριθμόν πιστών, έφευρίσκει και αυτή πάντοτε τās μέσα να διευκολύνη και έξομαλύνη τους άνοικτους λογαριασμούς που τής άφίνει ή προκάτοχός της. Εύκολώτερον δε είναι να αναπληρόνη ή μόδα τās κενά, να στρογγυλεύη τās λεπτά, παρά να έλαττώνη τους όγκους και να άφαιρη τās πάχη.

Με όλίγον σύμμαχ λιγισμένον καταλλήλως δημιουργούονται κάθε είδους στρογγυλότητες. Και έτσι από τόν ένα μήνα εις τόν άλλον, έλοι οι γυναικείοι πληθυσμοί θά παρουσιασθόν δυναμωμένοι, καλοθρεμμένοι, στρογγυλευμένοι, όπως ήταν εις τόν καιρόν των μητέρων μας. Τώρα κατά πόσον ή μόδα αυτή ανταποκρίνεται εις τους κανόνες τής υγιεινής και εις τους οικονομικούς όρους τής γυναικείας ένδυμασίας είναι άλλο ζήτημα.

Όλες ένθυμούμεθα ότι ό ίσιος κορσές ήτο επινόησις ιατρική και ότι ή εμφάνισις του έθεωρηθη σωτηρία διά τήν υγείαν τής γυναικός. Τās σφουζίματα τής μέσης είχαν καταργηθῆ, τās στομάχια έμειναν έλεύθερα και άνερόχλητα εις τόν δύσκολον έργον τής άφομοιώσεως των τροφών, τās μαλακά σπλάγγνα συνεκρατούντο τās κοιλιακά παχη κατηναλίσκοντο με τήν μικράν πίεσιν και τόν γυναικείον σώμα έγίνετο έλεύθερον, ευκίνητον, αποκλειον τήν νωθρότητα και τήν δυσκίνησιαν.

Υπό έποψιν οικονομικήν τόν ύφασμα διά κάθε φόρεμα είχεν έλαττωθῆ εις τόν ήμισυ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΝΤΟΥ

μόνον. Ούτε ούρες να σηκώνουν σκόνες και μικρόβια, ούτε γαρνιτούρες και φρακπαλάδες και πανιλά, και φουσκωτά μανίκια με τās όποια χωρίς άλλο θά συνοδευθῆ ή νέα μόδα.

Και ένω οι Αυστριακοί και οι άλλοι Ευρωπαίοι διομήχανοι είχαν υποστή οικονομικούς κλονισμούς διά τόν περιορισμόν τής καταναλώσεως των ύφασμάτων κατά τās τελευταία έτη, τώρα θά τρίβουν τās χέρια των από χαράν διότι θά άνορθώσουν τās οικονομικά των. Υποθέτω μάλιστα ότι εις ιδιόκας των ενεργείας θά όφείλεται ή ριζική αυτή τής μόδας μεταρρύθμισις.

Ός χρώματα τās φορέματα κυμαίνονται με

ταξυ του λαδιου που κλίνει προς τόν κωφέ και του ίδιου που κλίνει προς τόν πετρέλαιον. Και δι' αυτό τόν petrole είναι τήν εποχήν αυτήν εις τόν στόμα κάθε νεωτεριζούσης κυρίας. Τās ύφασματα έν γενει χνουδωτά, βελουδωτά, βαρεία, διότι τόν tailleur εύτυχώς επιπλέει από κάθε μόδαν καθως και τόν υποκαμισάκι, ό άπαραίτητος συνοδός του, τόν όποιον όμως γίνεται από όμοιον προς τόν φόρεμα χρώμα, άλλ' εις λεπτότερον ύφασμα φουλάρι, μουσελίαν κλ.

Τās καπέλλα μικρά λογικά, με ποικιλίαν σχημάτων και όχι πλέον βουτηκτά επί τόν λαϊμόν όπως πριν. Τόν νέον κτένισμα παρμέ-

νον από τὰς ἀρμονίας τῆς μόδας ἑλληνικοῦ Ὀλύμπου μεταφέρει τὸ δέσιμον τῶν μαλλιῶν ὀπίσω καὶ πρὸς τὰ κάτω, κατ' ἀνάγκην λοιπὸν τὸ καπέλλο θὰ σταματᾷ ἐπάνω εἰς τὸν κότσον αὐτόν.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὰ θερινὰ θέατρα ἔκλεισαν καὶ οἱ θίασοί μας φεύγουν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον σὰν τὰ ἀποδυμητικά πτηνά, τὰ ὁποῖα, σκορπίζονται εὐθύς πρὸς πνεύση τοῦ χειμῶνος ὁ βορρᾶς.

Τὸ κλείσιμον τῶν θεάτρων μᾶς ἀφῆκε μὲ μίαν ὥραϊαν ἐντύπωσιν καὶ μὲ μίαν ἐλπίδα συνεχίσεως καὶ εἰς τὸ μέλλον θεατρικῆς ζωῆς· κᾶπως ἠνωτέρας καὶ πλέον καλλιτεχνικῆς, τὴν ὁποίαν τείνει νὰ καταστρέψῃ ἢ μανίᾳ τῶν ἐπιθεωρήσεων καὶ τῶν κληματογράφων.

Καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κέντρον τῶν ἐπιθεωρήσεων, ἀπὸ τὸ θέατρον τῆς δος Κοτοπούλη μᾶς ἐρχεται ἡ ἐλπίς αὐτή. Τὴν βραδείαν τῆς εὐεργετικῆς τῆς μᾶς ἐπανέφερεν εἰς τὸ ὥραϊον παρελθόν, ποῦ ὡς τραγικῆ ἔδιδε ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ μεγαλεῖον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν.

Ὡς Ἰφιγένεια ἐπιστοποίησε διὰ μίαν ἀόμην φράσιν ὅτι μετ' ὄλην τὴν ἀπομάκρυνσίν της τελευταίως ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν καὶ μεγάλην τέχνην, ὅμως ἔμεινεν ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ τραγικῆ, ἡ ὁποία εἰξεύρει νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ σκοραῖ φρικιάσεις καλλιτεχνικῆς δραματικότητος εἰς τὸ κοινόν.

Ἄνθη καὶ δῶρα πολὺτιμα τῆς προσεφέρθησαν, τόσα, ὥστε κατέκλυσαν τὴν μικρὰν σκηνήν, ἡ ὁποία κατ' ἀπόφασίν της θὰ μεγαλώσῃ, ὅχι βέβαια διὰ νὰ καταλαμβάνῃ εἰς τὸ μέλλον ὅλα τὰ ἀφιερῶματα τῆς λατρείας τῶν θαυμαστῶν της, ἀλλὰ διὰ νὰ δύναται νὰ παίξῃ μὲ περισσοτέραν ἄνεσιν ἔργα σοβαρὰ καὶ ἐπιβλητικὰ.

Ἐὰ ἦτο βεβηχίως παράληψίς μου ὅχι ὡς κριτικῆς τῆς θεατρικῆς κινήσεως τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» διότι δὲν κρίνω, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναγράφω ἐντυπώσεις θεατοῦ, ἐὰν δὲν ἀνέφερα καὶ τὴν κίνησιν τῶν ἄλλων θεάτρων. Δυστυχῶς οὐδέποτε προσεκλήθη ἡ Ἐφημερίς, ἡ ὁποία φιλοξενεῖ τὰς θεατρικὰς ἐντυπώσεις μου, οὔτε ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς, ποῦ ἔδωκαν νέα ἔργα εἰς αὐτὰ οὔτε ἀπὸ τοὺς θιασάρχας τῶν ἐν λόγῳ θεάτρων.

Πληροφορεῖται ὅμως ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἀπὸ ἀνώνυμον ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀβρότητα τῶν ἀνωνυμογράφων, ὅτι τὰ γραφόμενα μου εἶναι παιδαριῶδη διότι ὁ «Κρηφὸς Πόθος» τοῦ Δοιδωρῆ τοῦ «Ἄσπερο καὶ Μαῦρο» τοῦ Μελά καὶ ἐν γένει αἱ σημειώσεις μου εἶναι γελοῖαι, ἀφοῦ τὰ ἀναφερόμενα ὡς ἔχοντα ἀξίαν ἔργα εἶναι οἰκτρῶς ἀποτυχίας.

Καὶ μοῦ ὑποδεικνύεται, ὅτι ἀφοῦ τέλος πάντων ἀνέλαβα νὰ μουτζουρώω τὸ χαρτί, μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ γράφω διὰ τὰ ἔργα ἐκεῖνα ποῦ ἐσημείωσαν **μοναδικὴν** ἐπιτυχίαν τῆς θεατρικῆς περιόδου. Ἀναλαμβάνει δὲ ὁ τακτικὸς αὐτὸς ἀναγνώστης καὶ συνδρομητῆς μας—ὡς λέγεται,— χωρὶς νὰ μᾶς σημειῶνῃ πῶς διαβάσει τακτικὰ τὰ χαρτιά ποῦ μουν-

τζουρόνομεν νὰ μοῦ ὑποδείξῃ τὰ ἔργα ποῦ ἐσημείωσαν πλήρη ἐπιτυχίαν διὰ τὴν πλοκήν, ὑπόθεσιν κ.λ. Τὰ ἀναγράφω ὡς τὰ ταξινομεῖ ὁ ἴδιος :

α'.) Κωνσταντῖνος ὁ Βουλγαροκτόνος τοῦ κ. Α. Γαλανοῦ.

β'.) Ὁ Πατατίας εἰς τὸν πόλεμον τοῦ κ. Ν. Κοπανάκη.

γ'.) Τὰ Εὐζωνάκια μας τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

δ'.) Οἱ Κουραμπιέδες τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

ε'.) Ἡ Ἄϊσσὲ τοῦ κ. Κούρη.

Παρέλειψα νὰ ἀναφέρω τὰς φράδας ποῦ ἐπαίχθη τὸ καθὲν ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτά, διὰ νὰ μὴ μειώσω τὴν ἀξίαν των, διότι θὰ ὑπερσεύμην τότε νὰ εἰπῶ, ὅτι καὶ τὰ Παναθήναια, διὰ τὰ ὁποῖα λέγει ὅτι εἶναι ἐντροπὴ καὶ τὰ ἀναφέρονται ἀκόμη ἐπαίχθησαν ἑκατὸν πενήντα φράδας.

Ἐάν, ὡς ἐλπίζω, τὰ ἔργα αὐτὰ ἐπαναληφθοῦν καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος ὑπόσχομαι νὰ τὰ παρακολουθήσω, προσκαλουμένη ἢ μὴ, καὶ νὰ γράψω τὰς ἀτομικὰς μου ἐντυπώσεις.—

Ἡ θεατρογράφος τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν»

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Τὰ κατ' ἐξοχὴν χορταρικά ποῦ βασιλεύουν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶναι τὰ λάχανα καὶ τὰ κουνουπίδια. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ σούπα μὲ λάχανα καταντὰ πιάτο ἐθνικόν, καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ φημισμένον μπόρτσι κατασκευάζεται κυρίως μὲ λάχανο. Ἐν γένει οἱ βόρειοι λαοὶ κάμνουν τόσων κατανάλωσιγ λαχάνων, ὥστε νὰ θεωροῦνται ἀπαραίτητα ὡς τροφὴ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, καὶ νὰ γίνονται ὡς εἶδος πιστὰ εἰς σαλαμοῦραν διὰ νὰ διατηροῦνται.

Τὸ λάχανον ἔχει θερμοαντικὸς ιδιότητας καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν προτιμήσιν του εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅπου τὸν χειμῶνα συνοδεύει ἀπαραιτήτως τὸ χοῖρινον κρέας πιστὴν ἢ μὴ ἀδιάφορον. Ἡ κατασκευὴ του ποικίλλει εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ εἶναι δυνατόν ὀλόκληρον menu νὰ ἐπιτελεῖται ἀπὸ λάχανα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει ποικιλία εἰδῶν, κατασκευάζονται δὲ ὡς σαλάτα, λάχανο ντολμαδες καὶ λάχανο μὲ χοιρινὸ κρέας.

Λάχανο μὲ ζαμπόν. Τὸ ζεματίζετε, τὸ κόπτετε ψιλο κοκινίζετε μὲ βούτυρον καὶ μὲ κομμάτια λαρδί, ἓνα κρομμύδι, κοκκινίζετε ἔπειτα μαζὴ καὶ τὸ ψήνετε μὲ ξεῖδι. Τὸ σερβίρετε μὲ ζαμπόν φέτες, ἢ καὶ ἂν ἔχετε ζαμπόν ὀλόκληρον, τὸ ὁποῖον βράζετε καὶ τὸ σερβίρετε ζεστό. Ἄν τί ξεῖδοῦ μερικοὶ τὸ ψήνουν μὲ κρασί.

Λάχανο μουδακά. Τὸ ζεματίζετε, τὸ κοκκινίζετε λίγο μὲ λάδι, τὸ τοποθετεῖτε μέσα εἰς καρβάναν, πάτους, πάτους μὲ κνυὰ κοκκινισμένον καὶ σβυσμένον μὲ κρασί. Τὸ βάζετε εἰς τὸν φούρνον μὲ ἀνάλογον βούτυρον καὶ ντομάτα εἰς τὸν κημά. Ὅταν εἶναι ἔτοιμον δένετε σάλτσα bechamel μὲ αὐτὰ καὶ ὅχι με γάλα, τὰ σκεπάετε καὶ τὰ ἀφίνετε εἰς τὸν φούρνον νὰ κάμῃ κροῦστα. Γίνεται καὶ χωρὶς τὴν bechamel ἀυγολέμονο.